

РЕШЕНИЕ

№ 212

гр. София, 16.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-20, в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Костадинова

при участието на секретаря Йорданка В. Петрова
като разглежда докладваното от Татяна Костадинова Търговско дело № 20221100901667 по описа за 2022 година

Предявени са искиове с правно основание чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ.

Ищецът Национална агенция за приходите твърди, че държавата била кредитор на ответника „Е.“ ООД (н.). Спрямо него с решение от 23.12.2020 г. било открито производство по несъстоятелност, в което ищецът предявил държавните вземания и същите били приети от синдика. Част от вземанията, предявени молби изх. № М-95-00-20/20#30/23.02.2022 г. и изх. № М-95-00-20/20#37/12.04.2022 г., били обезпечени със запори, наложени по реда на ДОПК и вписани по реда на ЗОЗ в регистъра за особените залози и в съответните специални регистри. В частност, за обезпечаване на вземанията, предявени с молба изх. № М-95-00-20/20#30/23.02.2022 г., в общ размер от 86 212 767,50 лв. (57 712 053,93 лв. – главници, 28 500 713,57 лв. – лихви до 02.02.2022 г., ведно с лихви от 03.02.2022 г. до погасяването), бил наложен запор върху вземания от търговски банки и запор върху МПС с Постановление № С202225-022-0010131/21.02.2020 г., с Постановление № С202225-022-0010392/24.02.2020 г. бил наложен запор върху дружествени дялове и върху поименни налични акции с право на глас, а с Постановление № С202225-022-0014418/05.03.2020 г. и с Постановление № С202225-022-0018544/17.03.2020 г. били наложени запори върху търговски марки. За обезпечаване на вземанията, предявени с молба изх. № М-95-00-20/20#37/12.04.2022 г., в общ размер от 188 316,77 лв. (118 502,22 лв. – главници, 69 814,55 лв. – лихви до 23.02.2022 г., ведно с лихви от 24.02.2022 г. до погасяването), бил наложен запор върху вземания от банки и запор върху МПС с Постановление № С202225-023-0000407/06.02.2020 г. Въпреки наложените и вписани запори обаче горепосочените вземания били включени в списъците на приетите вземания, предявени в срока по чл. 685, ал. 1 ТЗ и чл. 688, ал. 1 ТЗ, с поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 6 и 9 ТЗ. Ищецът подал възражение, но същото било оставено без уважение от съда по несъстоятелността. Ето защо ищецът моли съда да установи привилегия за удовлетворяване на процесните вземания в производството по

несъстоятелност по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ и да му присъди разноси за настоящото производство.

Ответникът „Е.“ ООД (н.) не взема становище.

Синдикът, конституиран на основание чл. 694, ал. 4 ТЗ, счита исковите за неоснователни. Сочи, че не бил изпълнен фактическият състав на налагането на заповор върху налични ценни книжа, както и не било надлежно продължено действието на предварителните обезпечителни мерки, наложени с Постановление изх. № С202225-023-0000407/06.02.2020 г. - не бил спазен срокът за налагане на продължените мерки, а и с оглед датата постановлението за продължаване на мерките не било възможно същите да бъдат вписани в ЦРОЗ преди откриване на производството по несъстоятелност. Наред с това синдикът поддържа, че заповорът не давал право на привилегия, тъй като целял единствено запазване на заповораното имущество в патримониума на длъжника, вкл. като правел непротивопоставим учреденият след вписването залог върху заповораното имущество. Това следвало от аргумент от по-силното основание от разпоредбите на чл. 193, ал. 1 и чл. 194, ал. 1 ДОПК, които не предвиждали привилегия за обезпечените публичните вземания пред заложените кредитори, когато се извършвало индивидуално изпълнение в шестмесечния срок от откриване на производството по несъстоятелност. По отношение на част от вземанията синдикът сочи също, че с влязло в сила решение бил обявен за нищожен актът за установяването им. Въз основа на всичко изложено синдикът моли съда да отхвърли предявените иски.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

По допустимостта:

С решение от 23.12.2020 г. е открито производство по несъстоятелност на „Е.“ ООД (н.). В срока по чл. 685, ал. 1 ТЗ и чл. 688, ал. 1 ТЗ с молби изх. № М-95-0020/20#34/23.02.2022 г. и изх. № М-95-0020/20#37/12.04.2022 г. ищецът е предявил вземанията на държавата, вкл. процесните. Те са включени от синдика в съответните списъци на приетите вземания с ред за удовлетворяване съответно по чл. 722, ал. 1, т. 6, т. 7, т. 8 и т. 9 ТЗ. С определение от 15.08.2022 г., постановено по реда на чл. 692, ал. 4 ТЗ, е оставено без уважение възражението на ищеца срещу определената от синдика поредност за удовлетворяване на процесните вземания.

Определението по чл. 692, ал. 4 ТЗ е обявено в търговския регистър на 16.08.2022 г., поради което **исковете се явяват предявени в преклузивния срок** по чл. 694, ал. 6 ТЗ (исквата молба е подадена по пощата на 29.08.2022 г.). С тях ищецът желае да установи, че процесните вземания се ползват с непризната от синдика привилегия, което е **допустим предмет на исково производство по чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ по аргумент от чл. 726, ал. 2 ТЗ**.

По основателността:

С молба изх. № М-95-0020/20#34/23.02.2022 г. ищецът е предявил вземания в общ размер от 90 760,913,54 лв. за данъци, задължителни осигурителни вноски, имуществени санкции, държавни такси, лихви и разноси, като е посочил, че вземанията по т. 1.3., т. 1.4, т. 2.1, т. 2.2, т. 4.1, т. 4.2 и т. 4.3 от молбата са обезпечени и поради това следва да получат ред на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ.

Като доказателства са приети Постановление за налагане на обезпечителни мерки № С202225-022-0010131/21.02.2020 г., Постановление за налагане на обезпечителни мерки № С202225-022-0010392/24.02.2020 г., Постановление за налагане на обезпечителни мерки № С202225-022-0014418/05.03.2020 г. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки № С202225-022-0018544/17.03.2020 г., издадени от публичен изпълнител, с които са обезпечени вземания за главници и лихви, предмет на принудително изпълнение по изпълнително дело № 200848330/2020 г., чрез налагане на заповор върху вземания от търговски банки, заповор върху МПС, заповор върху дялове и поименни налични акции, заповор върху търговски марки.

Част от вземанията, предявени с горепосочената молба, са установени с Акт за установяване на публично вземане №8/14.02.2020 г. на Комисията по хазарта, обявен за нищожен с решение от 10.11.2022 г., постановено по адм.д. № 7543/2021 г. на ВАС, I отд.

С молба изх. № М-95-0020/20#37/12.04.2022 г. ищецът е предявил публични вземания в общ размер от 189 786,73 лв. за данъци и лихви, възникнали до и след откриване на производството по несъстоятелност, вкл. вземания, установени с ревизионен акт от 14.02.2022 г., за които ищецът е заявил искане да бъдат включени с поредност по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ поради обезпечаването им със заповор, вписан в ЦРОЗ.

Като доказателство е прието Постановление за налагане на обезпечителни мерки № С202225-023-0000407/06.02.2020 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки за събиране на очаквани вземания във връзка с възложена на 03.02.2020 г. ревизия. С постановлението е наложен заповор върху вземания на длъжника от банки и заповор върху МПС, като предварителните мерки са продължени от административния съд при условията на чл. 121, ал. 5 ДОПК до приключване на ревизионното производство. Ревизионният акт е издаден на 14.02.2022 г., а с Постановление изх. № С222225-139-0000549/14.03.2022 г. действието на мерките е продължено за вземанията по ревизионния акт на основание чл. 121, ал. 6 ДОПК.

От представеното удостоверение от ЦРОЗ е видно, че по искане на ищеца на 07.02.2020 г. и на 24.02.2020 г. в регистъра са вписани наложени от НАП заповори. Заповорът върху дружествени дялове е вписан в търговския регистър по партидата на дружеството, от чийто капитал са дяловете, както и са представени доказателства за извършени вписвания в Патентното ведомство съгласно чл. 19а ЗОЗ. До дружеството, от чийто капитал са заповорирани наличните акции, е изпратено съобщение по чл. 203, ал. 2 ДОПК.

При тези факти **спорни** между страните са следните въпроси:

1). Наложеният по реда на ДОПК и вписан по реда на ЗОЗ заповор за обезпечаване на предявените от НАП вземания **създава ли привилегия** за тяхното удовлетворение по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ при реализация на заповорираното имущество в производството по несъстоятелност;

2). Ако отговорът на предходния въпрос е положителен, то **налице ли са надлежно наложени заповори** за обезпечаване на процесните вземания, **вписани** по реда на ЗОЗ и противопоставими на кредиторите на масата на несъстоятелността.

За отговор на първия въпрос съдът съобрази тълкуването, дадено във формираната се и **вече константна съдебна практика** (вж. напр.

Определение № 60399/01.07.2021 г. по т. д. № 2171/2020 г., ТК, II т. о. на ВКС, Определение № 295/21.05.2021 г. по т. д. № 1585/2020 г., ТК, II т. о. на ВКС), чието възприемане от настоящия състав би удовлетворило изискването за придвидимост.

Така, според Определение № 415/04.07.2022 г. по т. д. № 2421/2021 г. на ВКС, ТК, II т.о., *„както в теорията, така и в съдебната практика, при съобразяване нормите на чл. 459, ал. 1 вр. чл. 457, ал. 1 и чл. 460 ГПК, чл. 217, ал. 1 и, ал. 3 и чл. 194, ал. 5 ДОПК, чл. 638, ал. 4 ТЗ и т. 7 от ТР № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, вече е наложено становище за прилагане на нормата на чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ корективно относно частта □, визираща вземания, обезпечени със заповори и възбрани, вписани по реда на ЗОЗ, а именно - че в полза на кредиторите, обезпечили изпълнението на вземанията си с тях, не се поражда привилегия за предпочтително удовлетворяване преди останалите кредитори.“* С Определение № 412/01.07.2022 г. по т. д. № 1657/2021 г. на ВКС, ТК, II т.о., не е допуснато касационно обжалване на въззивно решение, с което е възприет гореизложеният извод след извършване на **исторически анализ на разпоредбата на чл. 26, ал. 3, т. 11 ЗОЗ**, предвиждала до изменението ѝ през 2016 г. вписване на наложените по реда на ДОПК заповори. Заключено е, че с изменение на разпоредбата възможността за вписване на такива заповори по ЗОЗ се явява законово неуредена, поради което дори да са извършвани вписвания в съответните регистри, те биха били недопустими. Идентично разрешение е дадено и с Определение № 302/30.05.2022 г. по т. д. № 1327/2021 г. на ВКС, ТК, I т.о., съгласно което *„вече е налице натрупване на практика, в която е застъпено становището, че вписването на заповор има за последица противопоставимост на правата на обезпечения кредитор (чл. 12, ал. 2 и чл. 30, ал. 1 ЗОЗ), но той не променя качеството си на хирографарен такъв. Отчита се, че целта на вписването на обезпечителните мерки по реда на ЗОЗ не е да създаде право на предпочтително удовлетворяване, а на предимство при конкуренция между различните способности на принудително изпълнение върху същото имущество. Вискателят, вписал заповор по реда на ЗОЗ, няма специални права и привилегии спрямо останалите кредитори на несъстоятелността, защото наложените в изпълнителното производство заповори са непротипоставими на кредиторите на несъстоятелността (чл. 638, ал. 4, изр. 2 ТЗ).“*

С Определение № 228/18.04.2022 г. по т. д. № 1241/2021 г. на ВКС, ТК, II т.о., са възпроизведени допълнителни мотиви на въззивния съд, с които се разяснява необходимостта от корективно тълкуване de lege lata на чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ в частта, предвиждаща привилегия при удовлетворяване на вземанията, обезпечени със заповор или възбрана, вписани по реда на ЗОЗ, а именно, че разпоредбата на чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ е насочена да уреди въпроса за **„предимството при конкуренция между различните способности за принудително изпълнение върху същото имущество, като вписването на насочването на изпълнение по реда на ГПК и ДОПК има за последица да осуети пристъпването към изпълнение от страна на заложенния кредитор (чл. 32а ЗОЗ)“**, но не и да създаде привилегия за вземанията, обезпечени с наложен по ДОПК заповор. Идентично разрешение е възприето и в Определение № 155/28.03.2022 г. по т. д. № 979/2021 г. на ВКС, ТК, I т.о., съгласно което *„вписването на заповор има за последица противопоставимост на правата на обезпечения кредитор по отношение на кредитор, в чиято полза е учреден по-късно*

особен залог върху запорираното имущество (чл. 12, ал. 2 и чл. 30, ал. 1 ЗОЗ), като при принудително изпълнение заложникът кредитор ще има качеството на хирографарен, а не на обезпечен. В този смисъл вписването на запора не дава право на вискателя да се удовлетвори предпочитително от имуществото, върху което е учреден залога, като такова право не може да има и кредиторът с прието вземане в производството по несъстоятелност“. Отчетена е и разпоредбата на чл. 638, ал. 4 ТЗ, “изключваща противопоставимост на такива мерки след откриване на производството по несъстоятелност, както и регламентацията на специално предвидения ред за зачитане на привилегия с отделна сметка за разпределение по чл. 724 ТЗ на цена на заложена или ипотекирана вещь, съответно на вещь, върху която има право на задържане, но не и на възбранена или запорирана вещь.“

Ето защо по първия спорен въпрос следва да се приеме, че наложеният по реда на ДОПК и вписан по реда на ЗОЗ заповор (дори вписването му да предхожда откриването на производството по несъстоятелност) **не създава за публичните вземания, за чието събиране е наложен, привилегия по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ**. Поради това исквете за установяване на посочената привилегия следва да бъдат отхвърлени без да се изследват фактите, от които е предпоставен отговорът на втория спорен въпрос.

По разноските:

Ищецът няма право на разноски. Ответникът не претендира такива. Държавната такса за разглеждане на делото остава за сметка на съда, доколкото ищецът е освободен от внасянето ѝ.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Национална агенция за приходите срещу „Е.“ ООД (н.), ЕИК *****, икове с правно основание чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ за установяване, че вземанията, предявени с молба изх. № М-95-00-20/20#30/23.02.2022 г., в общ размер от 86 212 767,50 лв. (57 712 053,93 лв. – главници, 28 500 713,57 лв. – лихви до 02.02.2022 г., ведно с лихви от 03.02.2022 г. до погасяването), и вземанията, предявени с молба изх. № М-95-00-20/20#37/12.04.2022 г., в общ размер от 188 316,77 лв. (118 502,22 лв. – главници, 69 814,55 лв. – лихви до 23.02.2022 г., ведно с лихви от 24.02.2022 г. до погасяването), следва да бъдат удовлетворени в производството по несъстоятелност с поредност по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ от стойността на реализираното обезпечение.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчване на препис.

Съдия при Софийски градски съд: _____